

Ева Гарсия Саенс де Уртури

ЧЕРНИЯТ ЧАСОСЛОВ

София, 2022

Преводът е направен по изданието:
Eva García Sáenz de Urturi
El Libro Negro de las Horas

Copyright © Eva García Sáenz de Urturi, 2022

© Издателство „Изток-Запад“, 2022

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Катя Диманова, превод, 2022

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2022

ISBN 978-619-01-1093-4

ЕВА ГАРСИЯ САЕНС ДЕ УРТУРИ

ЧЕРНИЯТ ЧАСОСЛОВ

Превод от испански

Катя Диманова

СЪДЪРЖАНИЕ

1 ♦ ДА ОТВЛЕЧЕШ ПОКОЙНИЦА	9
2 ♦ ЧЕРНИЯТ ЧАСОСЛОВ	12
3 ♦ ИТАКА	17
4 ♦ КНИЖАРНИЦА „МОНТЕКРИСТО“	27
5 ♦ ФОНДАЦИЯТА	33
6 ♦ ГОЯ.....	37
7 ♦ THE BOOKHUNTER.....	43
8 ♦ ТЕЛМО	46
9 ♦ МАГА.....	51
10 ♦ АНИЛИНИ.....	57
11 ♦ КРЪГЪТ НА ЕГЕРИИТЕ	60
12 ♦ НЕУДОБНИТЕ ВЪПРОСИ	62
13 ♦ МАРКО	65
14 ♦ КНИЖАРНИЦА ЗА ДУШАТА	72
15 ♦ КУЕСТА ДЕ МОЯНО	83
16 ♦ ЖЛЪЧКА	86
17 ♦ БИБЛИОТЕКАТА НА СТАРИЦИТЕ.....	88
18 ♦ НАСЛЕДСТВОТО ОТ КОВИД.....	92
19 ♦ БЕЛИЯТ ПАЯК.....	101
20 ♦ БРИТАНСКОТО ГРОБИЩЕ.....	109
21 ♦ ИНСТИТУТ „СЕРВАНТЕС“	111

22 ♦ ХРАНИЛИЩЕТО НА ИМЕНИТИТЕ ТВОРЦИ.....	115
23 ♦ SPANISH FORGER	120
24 ♦ ХАРАКТЕРНО УСЛОВНО НАКЛОНЕНИЕ	123
25 ♦ ТАЙНАТА КНИЖАРНИЦА	129
26 ♦ МАЛКАТА МОЦАРТ	132
27 ♦ ОТЕЦ ЛАСАРО.....	136
28 ♦ МУЗЕЯТ НА ФЕНЕРИТЕ.....	142
29 ♦ ЕДНА БУКВА „И“ – УНАЙ.....	148
30 ♦ ЛИЦЕТО НА УТРЕШНИЯ ДЕН	152
31 ♦ ЛИНАСЕРО.....	156
32 ♦ ДОМЪТ НА СЕМЕЙСТВО ОЛИВИЕР.....	160
33 ♦ ПЪРВИЯТ ЗАКОН НА ЕГЕРИИТЕ.....	166
34 ♦ ПРАЗНО ПРОСТРАНСТВО.....	171
35 ♦ НЕМЕЗИДА	175
36 ♦ САН ТИРСО.....	179
37 ♦ СКРИТАТА БИБЛИОТЕКА.....	183
38 ♦ THE FISHER KING	187
39 ♦ МЛАДИЯТ БИБЛИОФИЛ	189
40 ♦ ГРОБИЩЕТО ВЪВ ВИЛЯВЕРДЕ	193
41 ♦ БУРЯТА	196
42 ♦ САН ЮДИКАИЛ	202
43 ♦ СЪЮЗНИЦИ	206
44 ♦ БУРИ.....	210
45 ♦ ДЯДО ОЛИВИЕР	214
46 ♦ УЛТРАМАРИН.....	217
47 ♦ НОВ ЖИВОТ	222

48 ♦ ГРАДИНАТА НА ЛОПЕ	226
49 ♦ ОБУЗДАВАНЕТО	230
50 ♦ УЛИЦА „ЛА СИЕРПЕ“	237
51 ♦ ГРОВЪТ	242
52 ♦ ПРАЗЕН	245
53 ♦ ГАЛСКО ИМЕ.....	247
54 ♦ CERCARE ANCHE STANCA	249
55 ♦ СТАРИЦАТА.....	253
56 ♦ ДУЛСИНЕЯ	256
57 ♦ ПОЧТЕНИ ХОРА	259
58 ♦ ПАНАИРЪТ НА КНИГАТА	264
59 ♦ БЕГЪЛКА	268
60 ♦ КАЛИБАН	272
61 ♦ ПЪТЕВОДНО ПИСМО	274
62 ♦ СКРИТОТО В БУРЯТА	280
63 ♦ УНАЙ	282
64 ♦ ФУГУ	288
65 ♦ ДОКУМЕНТИ	293
66 ♦ ДВЕ СТЕПЕНИ НА РАЗДЕЛЕНИЕ	295
67 ♦ ПЕРСЕИДИТЕ.....	300
68 ♦ КРЪЩЕНИЕ В БИБЛИОФИЛИЯ.....	303
69 ♦ ОБЕЩАНИЕТО.....	307
70 ♦ НА ПЪТ ЗА ИТАКА.....	310
БЕЛЕЖКА НА АВТОРКАТА	313
БИБЛИОГРАФИЯ	315

*Във вените ми
тече твоята кръв;
кажи ми как
да забравя това.*

РУПИИ КАУР
Други начини да използваш устата

ДА ОТВЛЕЧЕШ ПОКОЙНИЦА

Май 2022

Човек, мъртъв от четирийсет години, не може да бъде отвлечен и разбира се, не може да кърви.

А още по-малко да кърви обилно в елитно издателство на факсимилета, в което е била убита Сара Морган, известна специалистка по библиофилия, когато ценна първопечатна книга избухнала в лицето ѝ – да, взривила се, – защото някакъв болен и побъркан мозък бил нанесъл върху корицата слой модифициран глицерин, което я направило смъртоносна.

Казвам се Унай, наричат ме Кракен. Кръвта, открита до трупа, беше на майка ми, починала през 1982 г., според плочата на гробището във Вилияверде, където ходя, откакто се помня, за да се помоля и да оставя стръкове лавандула до едни букви, които сега се оказват неверни.

Но тук започва моята история.

Няколко минути преди обаждането, което обърна живота ми наопаки, аз се разхождах из Музея на игралните карти¹ между стари печатарски машини и пособия, заобиколен от каменни стени и шарени тестета от петте континента.

– Инспектор Кракен? – попита металически глас, изменен с гласов модулатор.

– Вече не – напомних му аз.

¹ В този музей във Витория, наричан още „Музеят Фурниє“, по името на неговия основател, са изложени карти за игра от всички епохи и от цял свят. (Всички бележки под линия в книгата са на преводача.)

Бях се оттеглил от активна служба и сега обучавах криминални профайлъри в Полицейската академия на Аркауте. Оттогава животът ми беше по-спокоен... и непоносимо предвидим.

– Слушайте ме внимателно: отвлякъл съм майка ви и няма да ви я върна жива, докато не ни предадете *Черния часослов* на Констанса Наварска¹.

– Майка ми отдавна е мъртва и погребана – успях да произнеса. – Вижте, шегата ви издава много лош вкус, не знам откъде сте взели номера ми, но...

– Ако бяхте по-добре осведомен, щяхте да знаете, че майка ви е най-добрата фалшификаторка на колекционерски книги в историята, и за нещастие на библиофилите от цял свят, все още работи активно – прекъсна ме гласът доста нетърпеливо.

Имах приложение за записване на обаждания и тутакси го включих. Мозъкът ми на профайлър, който никога не бе спирал да работи, зашпрака, щом чу толкова много и така добре премислени подробности. Този човек не беше шегаджия, долових задъханост и нещо подобно на сдържан гняв. Зад този крайно ерудиран глас имаше нещо повече, много повече.

– Очевидно става дума за грешка – настоях аз. Трябваше да го накарам да продължи да говори. – Кой точно смятате, че е отвличен?

Гласът изрече някакво име, което никога през живота си не бях чувал. Възелът в стомаха ми се отхлаби. Беше най-обикновена грешка, светът отново си дойде на мястото: земята под краката ми, небето над главата. Лудият от едно тесте от XVII век вече не ми се присмиваше иззад стъклената витрина.

– Не е моята майка, но така или иначе, ако наистина държите в плен някого против волята му, аз ще...

– Разбира се, че е точно вашата майка – отново ме прекъсна той. – Още днес ще изпратим в дома ви ДНК проба от нашата пленница. Ще я получите до няколко часа. Сравнете я, даваме ви няколко дни да я проверите и после почвайте да търсите *Черния часослов*. Това е старинна, шестстотингодишна книга, която

¹ Констанса Наварска, или Констанса Арагонска (1344–1363) – принцеса на Арагон и Навара и кралица консорт на Сицилия.

заслужава повече уважение, отколкото вие и аз самият. Имате седем дни. В противен случай тя ще избухне.

После ми даде ясни и конкретни подробности за условията, при които щеше да стане следващото телефонно обаждане.

...Но аз бях спрял до ДНК пробата, не можах да открия смисъл в това за старинната книга, а още по-малко в това, че някой ще избухне.

Малко спомени имах за майка си, тя беше починала от усложнения след раждането на Херман. Тогава бях едва шестгодишен. После си отиде и баща ми... Ние останахме при дядо и баба, те ни отгледаха. Малко въпроси и още по-малко отговори, когато разбрахме колко много ги боли от тях. Едно от оскъдните сведения, които стигнаха до нас, беше, че са имали малка книжарница в старата част на града, която след смъртта им пунала кепенците.

– Улеснете ме малко поне – смених аз стратегията. – Вие знаете моето име, но аз как да се обръщам към вас?

– Калибан, можете да ме наричате Калибан.

– Моля?

– Ама какво образование са ви дали на вас? Калибан, героят на Шекспир от „Бурята“.

– Аха, „Бурята“, разбира се – отвърнах, колкото да кажа нещо. – Значи Калибан. Дайте ми данни за този черен часослов, нямам никаква представа за какво ми говорите, нито как да го открия.

Но тогава се чу удар и нещо, което ми прозвуча като писък.

– Ало, още ли сте там? – попитах разтревожен.

И тогава гласът се смени, беше друг, също променен, но това, което чух, смрази мозъка ми:

– Унай, синко! Не...! – Последва нов удар, после тишина. И затвориха.

А аз останах там, облегнат на каменната стена в музея, с онова „Унай, синко“, от което се бях разтреперил. Разтреперил както никога преди.

Защото един син разпознава майчиния писък, а аз от четирийсет години вярвах, че металните букви, удостоверяващи смъртта върху надгробните плочи, са безусловни истини.

На Калибан му беше достатъчна една седмица, за да попилес всичките уверености, върху които бях изградил живота си.